

Vsaka noč . . .

Vsaka noč prinese mrak,	Kroginkrog
V spanju sanje;	Sije solnce mlado
Le Velikanoč	V duše prerojene;
Trosi nam bogato luč,	Kamor seže z žarkom —
Nosi radovanje . . .	Sreča, mir požene.

Kamor seže z žarkom,
Vsepovsod naznani,
Da je smrt premagal
Kralj zaničevani,
Jezus Nazareški.

Josip Bekš

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

34. Pajek išče strupa, čebela pa medu.

Zdi se mi, da se ta pregovor preredkokrat rabi med narodom in premalo vpoštevata. In vendar ima silno lep in prekoristen nauk.

Ni sicer posebno častno, da se mora človek še-le od živali učiti modrosti in pametnega življenja. Vendar že v sv. pismu stare zaveze se stavijo čestokrat lepe lastnosti, ki jih imajo brezumne živali, človeku v zgled in posnemo. Modri Salomon, n. pr. veli lenuhu, naj se k mravlji gre učiti pridnosti. V novi zavezi nas pa Zveličar sam opozarja na krasne cvetlice na polju in brezskrbne ptice pod nebom, ko nas hoče učiti skromne zadovoljnosti in trdnega zaupanja v božjo previdnost.

Torej je tudi opravičen nauk našega pregovora o pajku in čebeli in kakor nalašč umerjen tebi, ljuba mladina! Pajek je zastopnik nespetnih in zlobnih, čebela pa zastopnica modrih in čednostnih ljudi.

Opazoval sem ljudi v raznih okoliščinah življenja, po šolah in družinskem življenju, doma in na tujem, preproste in iz imenitnejših krogov. Jako čudno se mi je zdelo, da v isti šoli, isti hiši, isti družbi je bilo nekaj prav izvrstnih ljudi, kateri so ostali v kljub raznim nevarnostim in pohujšljivim nastavam vedno vrli poštenjaki, drugi pa so v kljub lepim naukom, živi besedi in berilu, zgodaj zelo popačeni. Glejte, pregovor o pajku in čebeli nam pojasni vse. Modri mladeniči in pametne mladenke so slušali le lepe in koristne nauke, ozirali se le na vzpodbudne zglede, iskali le poštene družbe, prebirali le dobre knjige in spise. Ogibali pa so se slabe družine, zametavali pohujšljivo berilo; bili so gluhi za kužne nauke in slepi za pohujšljive zglede. Bili so res kakor snagoljubne pridne čebelice, ter po cvetkah iskali in nabirali le medu, za strup pa se niso menili. To jih je rešilo tudi v nevarnih dobah. Izprijenci pa so bili podobni pajkom ter se vedli ravno nasprotno. Ni jih veselilo kaj dobrega, lepega in pametnega, marveč poganjali so se le za slabimi, podlimi in pohujšljivimi rečmi ter se res, kakor nagnusni pajki, nabrali raznovrstnega strupa. Po tej poti so postali sami zlobni, nezadovoljni, nesrečni, pa zelo nevarni in pogubni tudi za druge z besedo, pisanjem in zgledom.